

2 JULI 2017 – DERTIENDE ZONDAG DOOR HET JAAR

EERSTE LEZING

TWEDE BOEK KONINGEN 4, 8-11.14-16a

Op zekere dag kwam de profeet Elisa langs Sunem. Daar woonde een welgestelde vrouw, die hem met aandrang uitnodigde bij haar te komen eten. En iedere keer dat de profeet in het vervolg daar in de buurt kwam, ging hij daar eten.

Daarom zei de vrouw tot haar echtgenoot: „Luister eens, ik heb gemerkt dat hij die altijd bij ons aan huis komt, een heilige man Gods is. Laten we op ons huis een kleine kamer voor hem metselen en er een bed, een tafel, een stoel en een lamp in zetten; als hij dan bij ons aankomt, kan hij daar zijn intrek nemen.”

Toen Elisa er dus op een zekere dag weer aankwam, kon hij de bovenkamer betrekken en er zich te rusten leggen. Daarop vroeg hij aan Gechazi, zijn knecht: „Kunnen we werkelijk niets voor haar doen?”

Gechazi antwoordde: „Zij heeft helaas geen zoon en haar man is oud.”

Toen zei Elisa: „Roep haar.” De knecht riep haar en zij bleef in de deuropening staan.

En Elisa zei: „Volgend jaar om deze tijd zult u een zoon aan uw hart drukken.”

TWEDE LEZING

BRIEF AAN DE ROMEINEN 6, 3-4.8-11

Broeders en zusters,

Gij weet dat de doop, waardoor wij één zijn geworden met Christus Jezus, ons heeft doen delen in zijn dóód? Door de doop in zijn dood zijn wij met Hem begraven, opdat ook wij een nieuw leven zouden leiden zoals Christus, die door de macht van zijn Vader uit de doden is opgewekt.

Indien wij dan met Christus gestorven zijn, geloven wij dat wij ook met Hem zullen leven; want wij weten dat Christus, eenmaal van de doden verreezen, niet meer sterft; de dood heeft geen macht meer over Hem. Door de dood die Hij gestorven is, heeft Hij eens en voor al afgerekend met de zonde; het leven dat Hij leeft, heeft alleen met God van doen. Zo moet ook gij uzelf beschouwen: als dood voor de zonde en levend voor God in Christus Jezus.

EVANGELIE

MATTEÛS 10, 37-42

In die tijd zei Jezus tot zijn apostelen:

„Wie vader of moeder meer bemint dan Mij, is Mij niet waardig; wie zoon of dochter meer bemint dan Mij, is Mij niet waardig. En wie zijn kruis niet opneemt en Mij volgt, is Mij niet waardig. Wie zijn leven vindt, zal het verliezen, en wie zijn leven verliest om Mij te volgen, zal het vinden.”

„Wie u opneemt, neemt Mij op; en wie Mij opneemt, neemt Hem op die Mij gezonden heeft.”

„Wie een profeet ontvangt, omdat het een profeet is, zal ook het loon van een profeet ontvangen; en wie een deugdzaam mens opneemt, omdat het een deugdzaam mens is, zal ook het loon van een deugdzaam mens ontvangen. En wie een van deze kleinen al was het maar een beker koud water, geeft omdat het een leerling is, voorwaar Ik zeg u: zijn loon zal hem zeker niet ontgaan.”

Schriftlezingen

© Katholieke Bijbelstichting
Breda, www.rkbijbel.nl

COMMENTAAR BIJ DE ZONDAGSLEZINGEN A-JAAR

— Luc DEVISSCHER —

Komt het op liefde aan?

EVANGELIE • September 1979. Eerste kotavond in Leuven. Een nog ongemeubeld kot. Vanaf kampeerstolen en dito tafeltje bekijken we het straatleven dat aan ons oog voorbijgaat. Er heerst een ongebruikelijke drukte. Verderop hebben we de Sportzak, de fakbar van de ‘sportkotters’. Daar is een feestje aan de gang. Na een paar pintjes gaan we er een kijkje nemen. Het leidt ertoe dat in de vroege uurtjes een delegatie feestvierders mee naar ons kot afzakt, om nog ‘een laatste’ te drinken. Ze drinken op een gezonde geest in een gezond lichaam met de nieuwe burens, godsdienstwetenschappers nog wel. Zo geschiedde het dat later bij het ochtendgloren een verhitte woordenstrijd ontstond, ook – hoe kan het anders – over God en liefde. Niet echt Bijbelvast ontlokte het mij de uitspraak dat het uiteindelijk „allemaal op liefde aankomt”.

Vandaag, bijna veertig jaar later, herken ik dezelfde liefdesinsteek in de woorden van het evangelie. Ook voor de volgelingen van Jezus komt het op de liefde aan. Een liefde die alles overtreft. Al het andere komt in haar schaduw te staan, zelfs de liefdesband tussen ouder en kind. De liefde tot de Mensenzoon overstijgt het eigen leven en vlucht niet weg van het kruis – wat jammer genoeg de twaalf apostelen uiteindelijk wel zullen doen. Tot hen richt Jezus zich hier, in het kader van hun zending als verkondiger.

De levengevendende liefde van de Mensenzoon gaat over op de volgeling. De verkondigers treden op als „profeten”. Ze zijn „deugdzaam” of liever „rechtvaardig” (zie meest recente vertalingen). Toch zijn ook zij „klein” of kwetsbaar en afhankelijk van de hulp van anderen. Wie één van de twaalf verkondigers als zodanig verwelkomt – een frisse pint volstaat – zal daarvoor een overeenkomstig loon ontvangen. Waarom vindt Matteüs dat soort van verwelkomingen zo belangrijk? Hij schrijft zijn evangelie in een context van vervolging. In zijn tijd staat de job van boodschapper van het koninkrijk op de lijst van risicoberoepen. Meer nog, ook wie zich inlaat met één van deze boodschappers loopt zelf ook risico. Delen in de liefde voor de Mensenzoon is delen in het kruis. Bovendien worden de zorgverleners zelf ook gezonden. De Vader zendt de Zoon, de Zoon zendt de apostelen en op hun beurt ook degenen die de apostelen opnemen. De liefde verbindt hen. Daar komt het volgens Jezus uiteindelijk op aan: „Wie jullie ontvangt, ontvangt Mij, en wie Mij ontvangt, ontvangt Hem die mij gezonden heeft” (Nieuwe Bijbelvertaling). Op die manier worden de volgelingen door Jezus waardig bevonden en beloond met een hemels vooruitzicht.

Of wij toen op ons kot in Leuven Jezuswaardige verkondigers waren, weet ik niet. Toch haalde onze liefdesinsteek er onverwachts een unanieme meerderheid. Met een bak bier, God en de liefde werden we voor de rest van ons studentenleven opgenomen in een nieuwe vriendengroep. Een beloning de hemel waardig.

EERSTE LEZING • De profeet Elisa of ‘God-heeft-geholpen’ is terechtgekomen in het stadje Sunem. Hij wordt er gastvrij ontvangen door een begoed echtpaar. Geregeld schuift hij er mee aan tafel. Er wordt zelfs een kamertje bijgebouwd waar de man Gods zich kan terugtrekken. Vanaf zijn gemeubelde bovenkamer vraagt Elisa aan zijn knecht wat hij voor de vrouw des huizes als wederdienst zou kunnen doen. Treurig genoeg heeft zij geen zoon en is haar man al oud. Op voorspraak van de profeet zal ze het volgende jaar een zoon omhelzen. Dat is de hemelse beloning voor de vrouw die een profeet opneemt in haar huis.

LEZING UIT PAULUS • De Romeinen krijgen een portie doopselcatechese. Centraal staat de eenheid met Christus Jezus die doorheen het doopsel wordt bewerkstelligd. De dopeling gaat kopje onder in de poel van de dood en komt door de macht van de Vader met een nieuw leven weer boven water. Net zoals God in Christus deed. De macht van de dood wordt daarmee definitief overwonnen. Christenen mogen zich als levend beschouwen. Het doopritueel is geen magie. Het doopsel moet je mee maken. Het gebeurt als je weg van de veilige oever in de Jordaan springt en de overgang van dood naar nieuw leven aan den lijve zelf ondervindt. Paulus koppelt het doopsel ook niet los van het kruis. Het is geen automaat die vanzelf een ticket voor een eeuwig leven aflevert. Integendeel. Het is naast gave ook opgave.

- De commentaren op de Schriftlezingen zijn op Twitter te volgen via @DevisscherLuc
- Reacties welkom via luc.devisscher@ccv.be